

μήρι ¹⁾), εἰσὲ σεμπρία διὰ χρόνους δέκα ἓνα κομμάτι χωράφι ὅπου ἔχει ἡ αὐτὴ χήρα ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ²⁾), ἡγουν ἀπὸ τὰ χωράφια της, τὸ ὅποιον νὰ τὸ κροπίζη τὴν ἐφέτο καὶ νὰ πάρη ὅλον τὸν σανό, ἢ ὅ,τι ἄλλο κάμη καὶ τὸν ἀκόλουθον χρόνον νὰ τὸ παίρνη ἀνάσπορο καὶ εἰς τοὺς πέντε χρό- νους νὰ τὸ ματακροπίζη καὶ νὰ παίρνη ὅλον τὸν σανὸν καὶ τὸν ἀκόλουθον χρό- νον νὰ τὸ σπέρνη ἀνάσπορο, τοὺς δὲ ἐπίλοιπους χρόνους νὰ τὸ σπέρνη μὲ τοὺς μισοὺς σπόρους τῆς νοικοκυρᾶς καὶ νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ μαζώξῃ τοὺς καρποὺς καὶ τοὺς ἄλωνίση, ἂν δὲν κράζῃ πρῶτα τὴν νοικοκυρά διὰ νὰ παρασταθῇ, εἰδὲ καὶ πάρη τὸ μισό της ὅξω ἀπὸ τοὺς δύο χρόνους ὅπου τὸ κροπίση καὶ παίρνη τὸν σανὸν καὶ ὅ,τι φρουτο κάμη τὸν κάθε χρόνον καὶ ἐκείνους τοὺς δύο ὅπου τὸ σπέρνει ἀνάσπορο, νὰ μοιράζουν στὴ μέση καὶ ἂν ζημιωθῇ τὸ αὐτὸ χωράφι, ἡγουν εἰς τὸ γέννημα, νὰ εἶναι ὀμπλιγᾶδος ὁ κοπιαστής νὰ δίνη τῆς νοικοκυρᾶς τὸν κακοποιόν, εἰδὲ νὰ πληρώνη αὐτὸς τὴ ζημία, μὴν ἡμπορῶντας νὰ τοῦ τὸ πάρη εἰς τοὺς ἄνωθεν χρόνους, ἂν καὶ τὸ ἤθελε νὰ τὸ δουλέψῃ καὶ ἡ ἴδια ἡ νοικοκυρά. Ἔτσι πέρ πάττο ἐσπρέσσο καὶ εἰς τὸ ἀσηκοτράφισμα ποὺ ἔχει νὰ κάμη στὸ αὐτὸ χωράφι διὰ μία φορὰ τόσο, νὰ τὸν βοηθῇ ἡ νοικοκυρά ἄσπρα 25.

Οὕτως οἱ συμφωνησμένοι εἰς μαρτυρίας.

† γιάνης λάτζαρης ³⁾) μαρτυρῶ τὰ ἄνωθεν.

† γιάνης βερούσης μαρτυρῶ τὰ ἄνωθε.

66.

Ἀνώνομον συνάλλαγμα τῆς 20 Ὀκτωβρίου 1709. Νοτάριος Ἄντ. Μαυροκέφαλος (Βιβλ. 5 σ. 175).

† 1709 Ὀκτωβρίου 20. Τὴν σήμερον ἡ κυρὰ Μαρία, χήρα τοῦ π(ο)τ(ἐ) μ(ισσέ)ρ Γιάκουμου Μαρώτη, δίδει τοῦ παρόντος μ(ισσέ)ρ Γιωργάκι Νίκλο τὸ παιδί της, ὀνόματι Σάββα, ἕως χρονῶν δεκάξι, διὰ νὰ τοῦ δουλεύῃ στὸν φούρνο

ὄν βλ. Ν. ΚΑΤΡΑΜΗ, ἐνθ' ἀν. σ. 426 καὶ Α. ΖΩΗ, *Λεξικόν*, ἐν λ., ἐνθα καὶ βιβλιογραφία. Τὸ ὄνομα *Μπενέττος* (Βενέδικτος) ἀπαντᾷ καὶ ἐν Πάφῳ, ὡς παρων. δὲ καὶ ἐν Μάνη. Ἐν Κε- φαλληνίᾳ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. *Μπενετιᾶτος* καὶ χωρίον *Μπενετιᾶτα* (βλ. Α. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗ, *Γεωγραφία πολιτικὴ νέα καὶ ἀρχαία τοῦ νομοῦ Κεφαλληνίας*. Ἐν Ἀθήναις 1890 σ. 121, 45. πρβ. Γ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΝ, *Περὶ τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ πατρωνυμικῶν εἰς - ἄτος*. *Ἐπιστημονικὴ Ἐπε- τηρίς* 9 (1913) σ. 1, 10). Εἰς Κάρπαθον ἐπών. *Μπενέττας* (ΧΙΛ[ΧΚ] 6635 σ. 24). Ὡς τοπων. εἰς Κρήτην (Σητείας) ὡς *τῶ(ν) Μπενέττω(ν)* (Ἀρχεῖον Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ) καὶ εἰς Εὐβοίαν (Ὁξύλινθος) *Μπενετ-τιᾶνοι οἱ* (ΧΙΑ 625, σ. 58).

¹⁾ Τὸ χωρίον κεῖται εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Παλαιόκαστρον καὶ ἀπαντᾷ τῷ 1509, ὁ κάτοικος *Ρωμηριάτης*.

²⁾ Ἁγιος Ἀντώνιος εἰς χωρ. Ρωμήρι μαρτυρεῖται τῷ 1560.

³⁾ Πιθανῶς πρόκειται περὶ τῆς οἰκογ. *Λάζαρη*, ἥτις ἀπαντᾷ ἐν τῇ χρυσοβίβλῳ τῷ 1597. Α. Μάρκος καὶ Κωνσταντῖνος ὑπῆρξαν πρωθιερεῖς Ζακύνθου, ὁ μὲν τῷ 1630, ὁ δὲ τῷ 1678.

καὶ τὸ μάθη διὰ φούρναρι, εἰς τὸν ὅποιον νὰ σταθῇ νὰ τοῦ δουλεύῃ χρόνους τέσσερους, εἰς τὸν ὅποιον καιρὸν νὰ τὸν θρέφῃ καὶ ντύνῃ καὶ ποδένῃ καὶ μάθῃ τὴν τέχνη του. Καὶ ὁμπλιγάζεται ἡ αὐτὴ μάννα νὰ σταθῇ τὸ αὐτὸ παιδί τιμημένα καὶ καλὰ, χωρὶς νὰ κάμῃ καμμία κλεψία, οὔτε νὰ φύγῃ καὶ ἂν εἰπῇ νὰ ἔβγῃ νὰ φύγῃ, νὰ ἡμπορῇ νὰ τὸ στενεύῃ, τόσο τὸ αὐτὸ παιδί, ὥσάν καὶ τὴ μάννα διὰ κάθε ντάννο καὶ ζημία ποὺ ἤθελε λάβει ὁ αὐτὸς μ(ισσέ)ρ Γεωργάκις, εἰς μαρτυρίας.

† ἀναστάσις λάτζαρης μαρτυρῶ τὰ ἄνωθεν.

† Σπ. πελεγρινόπουλος ¹⁾ μαρτυρῶ.

67.

Πώλησις ἀκινήτου τῆς 23 Νοεμβρίου 1709. Νοτάριος Ἰω. Δεγόρες (Β:βλ. 8 σ. 70).

† Ἐν Χρ(ιστοῦ) ὀνόματι ἀμήν. 1709 Νοεμβρίου 23. Τὴν σήμερον ἐνεφανίστησαν παρόντες σωματικῶς οἱ σ(ινιὸ)ρ Θοδωρῆς καὶ Προκόπις, ἀδελφία Νικλαῖοι, τοῦ π(ο)τ(ε) μ(ισσέ)ρ Μιχάλη, οἱ ὅποιοι, κάνοντας καὶ διὰ τοὺς κληρονόμους διαδόχους τους, δίνουν εἰς καθάριαν πουλησίαν πρὸς τὸν παρόντα μ(ισσέ)ρ Γιάννη Μακρῆ, τοῦ π(ο)τ(ε) Θοδωρῆ, ἀπὸ τὰ Γιάννινα καὶ κάτοικος εἰς ταύτην τὴν χώραν τῆς Ζακύνθου, ἓνα κομμάτι ἀμπέλι, ὅπου εὐρίσκεται νὰ ἔχουν, κείμενον εἰς τόπον λεγόμενον στὸ Καλαμάκι, τόπος βάκουος, μὲ ἐλιές ποδάρια ἐννιά μέσα εἰσὲ δαῦτο, ντόπιες καὶ κορωνέϊκες ἀξιναρίων δέκα καὶ κάρτο τοῦ ἀξιναρίου. Πλησιάζει ἀπὸ τὸν Α: ἀμπέλι τοῦ Σταμάτη Ρούσου, Β: ἀμπέλι τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου καὶ χήρας Στρούζαινας, Ο: ἀμπέλι τῆς κυράτζας Καλίτζας Νίκλο ἀδελφῆς τῶν ἄνωθεν πουλητάδων καὶ ἀπὸ τὴν Τ: καντούνι καὶ ἀμπέλι τοῦ Ρωμιόπουλλου, γυναικεῖο ὀνόματι, καὶ τοῦ Κουκουλομμάτη, φυλαζόμενοι καὶ τὰ ἐξῆς καὶ ἐξεκβίροντας τὰς αὐθεντικὰς τερμινατζιόνες ἠξίωσαν κριτᾶτα τὸν σ(ινιὸ)ρ Νικολὸν Φαρακλὸν καὶ μ(ισσέ)ρ Δημήτριον Ρωμανόν ²⁾, κριτᾶδες ἠξιωμένοι ἀπὸ τὰ μέρη, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ἐξουσίαν ὅπου στοματικῶς ἔλαβαν ἀπὸ τὰ αὐτὰ μέρη, ἐπῆγαν ἀπερασμένες ἡμέρες ἀπάνου εἰς τὸν τόπον τοῦ αὐτοῦ ἀμπελίου καὶ εἶδαν, ἐμέτρησαν καὶ ἠῦραν τὴν καπατζιτά, ὥς ἄνωθεν ὅσον καὶ εὐρίσκεται καὶ καλῶς στοχάζοντάς το ἐστιμάρισαν νὰ ἀξίζῃ, μὲ τὶς ἐλιές ποδάρια ἐννιά, νὰ ἀξίζῃ δουκάτα ἀσημένια βενέτικα διακόσια, Νο 200. Καὶ οὕτως ἐριφερίραν εἰς τὴν συνείδησίν τους, τὴν ὁποίαν στίμαν, ἀγροικῶντάς τιν τὰ μέρη, δηλοῦν καὶ τὴν ἀτζε-

¹⁾ Ἡ οἰκογ. ἀπαντᾷ τὸ πρῶτον τῷ 1530.

²⁾ Οἰκογ. ἐκ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ χρυσοβίβλῳ τῷ 1577. Ρ. οἰκ. ἐκ Μάνης μαρτυρεῖται τῷ 1694. Ρ. Λουκάς, διδάσκαλος τῆς ζωγραφικῆς, ἀπαντᾷ τῷ 1605. Ἐχομεν ἐπίσης συμβολαιογράφους τὸν Ἀγγελον (1547 - 1567), Ἰωάννην (1577 - 1590) καὶ Δομένικον (1589 - 1607)